

Yangın Yeri

– zayıat · 20 Kasım 2015

Ve birgün eskiyen acılarım kabuk tutmuş, acısı geçmiş ama izleri kalmıştı. Sana sığındığım içindi galiba. İnsanlara yitirdiğim güvenimi seninle kazanmıştım o sıralar. Güzel günlerdi, yanımda kayıtsız seven biri var diyordum ki öyle değilmiş. Yaralarımı sardığında can acısıyla inlediğim için kızmış bana o kişi. Bunu böyle ifade etmiyordu elbette ama tüm yaptıkları bunu gösteriyordu. Sarsın diye hassas olduklarımı göstermiştim ona ama o kapattığı yaraların etrafını daha çok yaralıyordu. Çok dayandım. Minnet borcum ve aşkım vardı ona karşı ama yaralayacak yer kalmayınca kadar. O an geldiğinde yanıyordu heryerim. Tenim cayır cayır yanıyordu. Kalbim yanıyordu ama bunu hissedemiyordu. Hissedecekti elbet ama hissettiğinde onunda yanacağını bilmiyordum. Yaktığı canıma birgün gizlice gittim ve kalan herşeyi yaktım. İçim yangın yeriydi artık. Ve oda içeride yanıyordu, anladı nasıl yok olduğumu. Şimdi hangi tulumbacıyla gelse söndüremeyeceğini anladı gibi. Bir katil gibi uzaktan yanışımı, yok oluşumu izliyordu bazen. Aşk dolu bakışları da söndüremedi yangın yerini. Ve birgün büyükçe bulutlar geldi kalbimin üstüne. Söndürdüler o yangını. Ama bende bitmiştim son olarak gördüğüm ise çamurların içindeki ayak izleriydi. Ben bittiğimde gitmişti. O günden sonra hiç kimse masum kalmadı ve o yağmurların seliyle boğuldum. O, kundaklamama engel olsaydı, yangın yeri ikimize de yeterdi. Yapayanlış yollar seçmişti çamurlu ayakları da masumiyeti gibiydi. Ve çıplak ayakları her kanadığında yaktığı yerlerin hasreti yangın kokusuyla burnunu sızlatacak gibi.

Zayıat-ı Kelam